

[Alice Faber]

ser ikke ret godt til alle de teorier, han frem-sætter om, hvordan uddannelsessystemet skal være.

Jeg synes også, der er en underlig ting i hele denne nedskæringssnak. Ministeren regner overhovedet ikke med, at der må ske, at der vil ske en nedsættelse af arbejdstiden. På nuværende tidspunkt sker der jo ikke ret meget indtil 1987, men efter 1987 vil der ske noget igen. Det er der overhovedet ikke taget højde for i hele denne planlægning, og på det tidspunkt vil der være brug for nogle flere beskæftigede inden for hele dette område.

Jeg vil gerne slutte af med at sige noget om dagsordenerne. Vi ville gerne være nået frem til enighed om dagsordenerne med de radikale, og det er vi kede af at vi ikke kan. Jeg vil gerne begrunde, hvorfor vi ikke kan stemme for de radikales dagsorden. Vi synes, det er problematisk, at PRF bliver underlagt en så kraftig styring, selv om det er inden for et kort tidsrum.

Vi føler os ikke dækket ind, når der i dagsordenen står: »... følgende justeringer af budgettet førstkommande år«, altså hvor hr. Estrup siger, der er mulighed for, at nogle af besparelserne vil falde væk. Det synes vi er for usikkert.

Vi synes også, at det, der står i den sidste del af dagsordenen om at fremme omstillingen ved de højere læreanstalter, er en lidt underlig måde at give de højere læreanstalter og de videregående uddannelser et gok oven i hovedet på på et tidspunkt, hvor jeg synes de har gjort meget for at lave omstillinger.

Også den socialdemokratiske dagsorden rummer nogle problemer for os. Vi synes ikke, den er helt god, men vi vil gerne støtte den, hvis den kommer til afstemning.

Estrup (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige noget om dagsordenerne. Jeg var selvfølgelig glad for det, fru Dorte Bennedsen sagde om de pæne motiver, som hun tiltroede mig; jeg var lidt mere ked af, at fru Dorte Bennedsen så ikke kunne stemme for dagsordenen. Jeg synes egentlig ikke, der er stor forskel på de to dagsordener, og jeg er overbevist om, at vores hensigter med dem er ret identiske. Så jeg tror, at årsagen til, at vi altså ikke kan forenes om denne dagsorden, har noget at gøre

med, hvem der skal stemme imod hvem osv., og det er lidt ærgerligt.

Når jeg har problemer med den socialdemokratiske dagsorden, hænger det i høj grad sammen med det, som jeg selv synes jeg har påvist, nemlig at der er et hul, når det gælder situationer, hvor man faktisk foretager væsentlige indgreb i forskningsinstitutterne. Jeg synes ikke, det er tilstrækkeligt, at man her siger, at institutionerne allerede har været inddraget i nogle forhandlinger, og at der er enighed om det, der ligger før den magiske dag, den 27. februar 1985, men at der ikke er enighed om det andet, og at det derfor er dér, bordet fanger. Jeg er ikke sikker på, at det giver sikkerhed for, at vi træffer de rigtige beslutninger på forskningsområdet.

Når man bruger et udtryk som enighed i en dagsorden og gør det over for institutioner, som er opbygget på styrelseslovens grundlag og med demokratisk valgte organer, tror jeg bestemt ikke, det er den beslutning, der er faktisk enighed om, når vi når hen efter denne dato. Jeg tror, realiteten vil blive, at institutionerne vil gå i baglås på dette område, og det tror jeg trods alt heller ikke var fru Dorte Bennedsens mening med det, der er foreslået.

Derfor mener jeg ikke, der er store forskelle på vores og den socialdemokratiske dagsorden; vi synes ikke, den sidstnævnte er særlig hensigtsmæssigt formuleret, og jeg synes specielt, at der i den dagsorden, som jeg har foreslået, er én ting, som sikres, og det er noget, jeg lægger stor vægt på. Den planlægning og rådgivning, som nu skal foregå ved hjælp af planlægningsrådet for forskningen og andre forskningsrådgivende organer, kan betyde, at en proces forsinkes. Den kan også betyde, at man ikke kan handle så hurtigt på institutionerne, som man ellers ville have kunnet. Det, der ligger i dagsordenen, er, at man selvfølgelig så ikke skal til at indhente de samme besparelser, blot i dobbelt tempo. Det, som udtrykket »med deraf følgende justering af budgettet førstkommande år« sikrer, er, at man får den nødvendige frist og den nødvendige beskæring af de krævede besparelser, svarende til det resultat, planlægningen fører til.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om den invitation, som kom fra undervisningsministeren – en invitation, som jeg lægger stor vægt på og i og for sig gerne vil tage